

תוגת מרחב

חמה שוקעת על פני ארץ ורקיע, האדימו עבים מדמה הניגר,
ארץ נגהה בשלהבתה הגוססת, שמים וארץ חיזקו ברית נצח בלהט
בשיקת דמים — לאור הלהב הדועך. אט אט גוועה שמש, אספה נוגהה ;
עוד בער אשה במערב — עד כבה ולא היה. תבל עמד משתומם למראה
שגב נורא, עצב פרידה שכן עלי כל.

השחור, המנצח, החל מצליף שוטו על פני מרחב, זהרורי יום דלים
ואפורים ניסו כוחם במלחמה חסרת תקוה — עד חדלו. אופל נשא
שלטונו ברמה, עטף תבל, שמים וארץ טבעו בו — אבדו.

והנה שולהבו פאתי מזרח, פלח ארגמן האדים האופל ; מלא צפיה
וחרדת קדש תבל עומד, צופה לפלא המתרחש — לזוהר העולה ומנצח.
אולם, אהה... רק צלו החיור של זוהר, גח, עלה מעולם צללים
ורפאים, הכסיף באורו והבהיק — תבל עטה אכזבה ותוגה הדהדה
במרחב...